

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4Csr/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7820204839
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Farkašovská
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2022:7820204839.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava sudkyňou JUDr. Ivetou Farkašovskou, v spore žalobkyne J. L., nar. XX.XX. XXXX, bytom O. XXXX/X, XXX XX I., zast. JUDr. Attila Elek, advokát so sídlom Jovická 2, 048 01 Rožňava, proti žalovanému Pohotovosť, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava - Karlova Ves, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. **P r i z n á v a** žalovanému náhradu trov konania proti žalobkyni v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa podanou žalobou žiadala, aby súd zrušil rozsudok zo dňa 28. 04. 2015, sp. zn. SR 00352/15 vydaný Stálym rozhodcovským súdom, so sídlom Karlovarské rameno 6, 841 04 Bratislava zriadený záujmovým združením právnických osôb Združenie arbitráže a mediácie, so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 45 745 595 a priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným dňa 23. 04. 2014 uzavrela Zmluvu o úvere č. 702702514 (ďalej len „zmluva o úvere“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 2.000,- eur. Predmetný úver mal byť z jej strany uhradený v 12 mesačných splátkach vo výške 311,- eur s tým, že celková čiastka úveru predstavovala sumu vo výške 3732,- eur. Súčasne pri podpísaní zmluvy o úvere jej boli dané na podpis aj iné listiny, vrátane tzv. formulárovej Rozhodcovskej zmluvy, k uzavretiu ktorej došlo dňa 23. 04. 2014. Z označenej rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že (čl. II. bod 1) účastníci ako zmluvné strany sa mali dohodnúť na tom, že všetky spory zo zmluvy o úvere č. 702702514 zo dňa 23. 04. 2014 vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené: a/ pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku; rozhodcovský rozsudok preskúmava iný rozhodca ustanovený podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, b/ pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1999 Zb. Občiansky súdny poriadok). Podľa Čl. I. bod 1 rozhodcovskej zmluvy, rozhodcovským súdom sa na účely tejto zmluvy rozumie Stály rozhodcovský súd, so sídlom Karlovarské rameno 8, 841 04 Bratislava zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 36 922 761. Pre zaujímavosť a zrejme aj veľmi šikovné (zne)využitie situácie jej dokonca boli predložené na podpis dve rozhodcovské zmluvy, pričom k tomuto zisteniu došlo až dodatočne, kedy tieto sú temer obsahovo totožné len s jedným

rozdielom, a tým, že v druhej rozhodcovskej zmluve podľa jej Čl. I. bod 1, rozhodcovským súdom sa na účely tejto zmluvy rozumie Stály rozhodcovský súd, so sídlom Križna 2, 811 07 Bratislava zriadený spoločnosťou Slovenská arbitrážna s.r.o., so sídlom Križna 2, 811 07 Bratislava. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná týmto konaním si vytvorila výhody možnosti voľby dokonca aj z dvoch rozhodcovských súdov. Následne na základe podanej žaloby žalovaným Stály rozhodcovský súd, so sídlom Karlovarske rameno 6, 841 04 Bratislava zriadený záujmovým združením právnických osôb Združenie arbitráže a mediácie, so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 45 745 595 (ďalej len „stály rozhodcovský súd“) bez pojednávania vydal Rozsudok stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 28. 04. 2015 pod sp. zn. SR 00352/15 (ďalej len „napadnutý rozhodcovský rozsudok“) ňou doposiaľ neprevzatý, ktorým jej uložil povinnosť zaplatiť žalovanému (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalobkyne) istinu vo výške 3.958, eur, zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne zo sumy 3.958,- eur od 07. 09. 2014 do zaplataenia, zákonný úrok vo výške 6 % ročne zo sumy 3.958,- eur 02. 03. 2015 do zaplataenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 775,62 eur, to všetko v mesačných splátkach vo výške 300,- eur splatných vždy ku poslednému dňu v mesiaci na účet žalobcu, s tým, že prvá splátka sa stáva splatnou k poslednému dňu v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti tohto rozhodnutia, až do úplného zaplataenia dlhu, a to pod následkom straty výhody splátok a výkonu rozhodnutia v prípade nezaplataenia čo i len jednej splátky riadne a včas. Dodáva, že o existencii napadnutého rozhodcovského rozsudku sa dozvedela až z doručeného jej Upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 02. 12. 2020, sp. zn.: EX 42593/15 zo strany súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD, ktoré prevzala 18. 12. 2020. Len podotýka, že z požičanej sumy - istiny- vo výške 2.000,- eur sa v rámci exekučného konania vymáha suma 30.273,91 eur. Prvotne v spojitosti so zmluvou o úvere zastáva rozhodný názor, že táto má byť posudzovaná ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, najmä z dôvodov, že sa jedná o formulárovú zmluvu vopred pripravenú žalovaným, do ktorej nebolo z jej strany možné žiadnym spôsobom zasiahnuť a meniť jej obsah, pričom žalovaný konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Ďalej zo zmluvy o úvere vyplýva skutočnosť, že túto mala uzavrieť ako podnikateľ a finančné prostriedky jej mali byť poskytnuté na výkon podnikania. K tomuto dodáva, že v žiadnom prípade nemala v úmysle konať ako podnikateľka a už vonkoncom jej poskytnuté finančné prostriedky zo strany žalovaného neboli použité na podnikanie. Tieto prostriedky sa spotrebovali výlučne na úhradu úplne základných životných potrieb (nákup potravín, úhrad za bývanie a pod.) jej a ako aj jej manžela, keďže v čase uzavretia zmluvy sa ocitli vo veľmi zlej finančnej situácii. V súvislosti s identifikáciou jej osoby ako zmluvnej strany zmluvy o úvere poukazuje na skutočnosť, že v samotnej zmluve o úvere je síce identifikovaná v jednej časti menom a priezviskom, identifikačným číslom, miestom podnikania, avšak v ďalšej časti aj svojim rodným číslom a číslom občianskeho preukazu, pričom podpísaná je ako fyzická osoba bez ďalších doplňujúcich údajov, z ktorých by bolo možné bez pochybností vyvodit', že zmluvu uzatvárala a podpisovala ako fyzická osoba podnikateľ. Má za to, že i táto skutočnosť len potvrdzuje to, že predmetnú zmluvu uzavierala ako nepodnikateľ, umocňujúc toto tvrdenie aj tým, že v prípade podpisovania sa ako podnikateľ sa dáva aj pečiatka podnikateľa (tak ako tomu je v podnikateľských kruhoch zaužívaný zvyk). Z uvedeného dôvodu je toho názoru, že sa jednotlivé ustanovenia zmluvy o úvere majú posudzovať najmä podľa Občianskeho zákonníka, Zákona o spotrebiteľských úveroch a nie v zmysle Obchodného zákonníka, tak ako tomu bolo posudzované zo strany Stáleho rozhodcovského súdu. Vzhľadom vyššie uvedené opätovne poukazuje na to, že predmetom zmluvy bol úver vo výške 2.000,- eur, ktorý však mal byť zvýšený o poplatok vo výške 1.732,- eur. Má za to, že takéto dojednanie odplaty sa má vyhodnotiť ako neprijateľná zmluvná podmienka, keďže je nejednoznačná, neurčitá, nie je zrejmé za aké konkrétne plnenia žalovanej v sebe uvedená suma odplaty zahŕňa, aké konkrétne plnenia za túto odplatu žalovaná poskytla. Suma odplaty zároveň predstavuje navýšenie úveru o 86,60 %, čo je podľa jej názoru v hrubom rozpore s dobrými mravmi, a preto takéto dojednanie v zmysle § 39 Občianskeho 4 zákonníka je absolútne neplatné (obdobne aj v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka). Podľa jej presvedčenia zároveň ako za neprijateľnú zmluvnú podmienku sa má posudzovať aj dohoda o vyplnení zmenky obsiahnutú v Článku 12 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, keďže spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach oboch účastníkov spotrebiteľského vzťahu v jej neprospech (ako spotrebiteľa), a tým pádom neplatnosť v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. K tomuto uvádza, že dohoda o vyplnení zmenky nebola dojednaná individuálne, splýva s ostatnými zmluvnými podmienkami, ktoré boli vopred predformulované a ako spotrebiteľ nemala možnosť uvedené zmluvné dojednanie ovplyvniť, iba ho prijať alebo odmietnuť zmluvu ako celok. Ďalej dodáva, že taktiež nemohla ovplyvniť výšku zmenkovej sumy, dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy, ktoré do zmeny jednostranne dopísal veriteľ. Za uvedeného stavu, kedy sa vady zmluvy o úvere dotýkajú esenciálnych náležitostí zmluvy o úvere týkajúcich sa príslušenstva pohľadávky, neplatného dojednania o odplate, dojednania o vyplňacom práve zmenky, berúc so zreteľom na § 41 Občianskeho zákonníka

do úvahy povahu právneho úkonu, obsah právneho úkonu, ktorý zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je plne odôvodnené aj to, aby konajúci súd v rámci predbežnej otázky uvedenú zmluvu o úvere vyhodnotil ako absolútne neplatnú v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka. Pri konštatovaní nemožnosti vzniku práva na vyplnenie blankozmenky na základe neplatnosti zmluvy o úvere z vyššie uvedených dôvodov je na mieste vychádzať aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 06.05.2008 sp. zn. 4 Obo 161/2007. Aj keby nebola neplatná celá zmluva o úvere, právo na vyplnenie blankozmenky nemohlo vzniknúť aj z toho dôvodu, že dohoda o vyplnení zmenky ako súčasť všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktorých obsah a ani konkrétne znenie nebolo so spotrebiteľom individuálne dohodnuté, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a z toho dôvodu je neplatná. Hoci použitie zmenky ako uhradzovacieho ako aj zabezpečovacieho prostriedku v súvislosti so spotrebiteľskými úvermi bolo zákonom zakázané až s účinnosťou od 01.01.2011, to neznamená, že v spotrebiteľských zmluvách uzavretých pred týmto dátumom nemožno zmluvné ustanovenia o použití zmenky vyhlásiť za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V danom prípade považoval súd dojednanie dohody o vyplnení zmenky za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. k) OZ, pretože ide o podmienku, ktorá za nesplnenie záväzku pripúšťa možnosť veriteľa domáhať sa od spotrebiteľa zaplataenia neprímerane vysokej sumy (úrok 0,25 % denne) ako sankcie spojené s nesplnením záväzku. V súvislosti s platnosťou/neplatnosťou rozhodcovskej zmluvy obsiahnutej v zmluve o úvere, je možné dospieť k jedinému záveru, a tým je, že Stály rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc na vydanie napadnutého rozhodcovského rozsudku od rozhodcovskej zmluvy, ktorá má formulárový charakter, jedná sa o vopred predpripravenú, do obsahu ktorej nebola možnosť žiadnym spôsobom zasiahnuť. Keďže z ustanovení uvedenej zmluvy nevyplýva reálna možnosť do tejto akýmkoľvek spôsobom z mojej strany zasiahnuť a jej obsah ovplyvniť alebo upraviť, konajúci súd má rozhodcovskú doložku vyhodnotiť ako zmluvnú podmienku, ktorá nebola individuálne dojednaná. Neplatná rozhodcovská zmluva tak nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť. Táto skutočnosť sama o sebe zakladá dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku. Ďalší rozpor so zákonom v súvislosti s predmetnými rozhodcovskými zmluvami, je daný tým, že podriaďuje strany viacerým rozhodcovským súdom, pričom voľba konkrétneho je prenechaná na vôľu jednej strany. V takom prípade tak totiž v skutočnosti medzi stranami nejde o rozhodcovskú zmluvu, ale len o akúsi „predbežnú dohodu“ na možnom rozhodcovskom konaní, ktorej konkretizácia patrí jednej zmluvnej strane. Nutno podotknúť, že rozhodcovské 5 konanie je založené na principiálnej rovnosti oboch jeho strán (§ 17 zákona č. 244/2002 Z. z.), ktorá sa prejavuje okrem iného v ich (principiálne) rovnakom vplyve na zloženie rozhodovacieho telesa (porov. § 8 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z.). Pripustením takej rozhodcovskej zmluvy, v zmysle ktorej by si jedna zo strán mohla vybrať spomedzi viacerých v nej uvedených stálych rozhodcovských súdov (teda pripustenie akejkoľvek „opcie na stály rozhodcovský súd“), by sa podľa jej názoru dával tejto strane nadmerný vplyv na priebeh rozhodcovského konania a staval by druhú stranu do podstatne nevýhodnejšej pozície. V tomto smere podotýka, že rozhodcovská zmluva (teda právomoc rozhodcovského súdu) vylučuje právomoc štátnych súdov a tým v podstate obmedzuje právo na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keďže dôvody preskúmania rozhodcovského rozsudku sú veľmi obmedzené. III. K napadnutému rozhodcovskému rozsudku sa žiada dodať, že tento vo svojom odôvodnení vzťah založený zmluvou o úvere posúdil ako absolútny obchod podľa § 261 ods. 3 písm. d) zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, pričom neaplikoval ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a § 52 a nasl. Zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. V spojitosti s uvedeným uvádza, že zo strany Stáleho rozhodcovského súdu nedošlo ani k preskúmaniu podstatných náležitostí zmluvy o úvere stanovených zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, vrátane v údajov týkajúceho RPMN, pričom tento údaj v zmluve o úvere absentuje, a preto sa má predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Takto zistené skutočnosti podporujúce záver, že úver sa má považovať za bezúročný a bez poplatkov a veriteľ mal nárok iba navrátenie istiny poskytnutého úveru, napriek tomu napadnutým rozhodcovským rozsudkom bola zaviazaná na plnenie, ktoré je právom nedovolené a zároveň je tým pádom naplnené aj ust. §45 ods. 1 písm. i/ zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, a teda, že rozhodcovský rozsudok rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Keďže zmluva o úvere sa má posudzovať ako spotrebiteľská, súčasne aj na rozhodcovskú zmluvu sa majú aplikovať príslušné ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Vzhľadom na to, že ide o rozhodcovskú zmluvu, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, ale v prípade, ak by sa podľa uvedenej rozhodcovskej zmluvy začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Táto rozhodcovská

zmluva nebola individuálne dojednaná, jej obsah ako spotrebiteľ nemohla nijako ovplyvniť, dopĺňali sa do nej len jej údaje, resp. číslo zmluvy o úvere. Žalovaný teda môže na základe takto sformulovanej rozhodcovskej zmluvy vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému súdu a vylúčiť z prejednania všeobecný súd, ktorý by bol inak príslušný. Spotrebiteľ tým stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. V súlade s ustanoveniami rozhodcovskej zmluvy spočíva výber rozhodcovského súdu na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh, ktorý v zásade iniciuje veriteľ. Práve žalovaný, ktorý zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy aj jednostranne určil, ktorému rozhodcovskému súdu bude vec predložená. Rozhodcovská zmluva, hoci uzatvorená na samostatnom tlačive, má charakter štandardnej zmluvnej podmienky používanej žalovaným pri uzatváraní zmlúv o úvere so spotrebiteľmi. Je právne bezvýznamné, či riešenie sporu rozhodcovským súdom vyplýva z rozhodcovskej doložky k zmluve alebo z osobitnej zmluvy. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal 6 spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Rozhodcovská zmluva bola uzatvorená na predtlačenom formulári v čase uzatvorenia zmluvy o úvere a nemá individuálny charakter tohto dojednania. Podotýka, že technická samostatnosť listiny - zmluvy o úvere a rozhodcovskej zmluvy neznamená individuálnosť jej dojednania. Podpis spotrebiteľa na nej neverifikuje jej individuálne dojednanie v tom zmysle, v akom to zakotvuje § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Je evidentné, že spotrebiteľka musela pristúpiť na dodávateľom - žalovaným vopred pripravené, vzájomne nevyjednané a ňou neovplyvnené podmienky. Práve predkladanie rozhodcovských doložiek, resp. rozhodcovských zmlúv spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže (predmet rozhodcovskej zmluvy) a nevenujú dostatočnú pozornosť tejto časti formuláru, sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení technika predkladania - inkorporovanie doložky do všeobecných zmluvných podmienok alebo vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste. Za stavu, že medzi stranami sporu nebola platne dojednaná rozhodcovská zmluva, je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu s poukazom aj na ust. § 45 ods. 1 písm. e/, ale aj s poukazom na psím. i/, j/, l/ zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril tak, že sa vo všeobecnosti nestotožňuje s názormi žalobkyne uvedenými v žalobe a k jej tvrdeniam. Dňa 23.04.2014 uzatvoril žalovaný ako veriteľ s dlžníkom Zmluvu o úvere č. 702702514, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 2000,- eur (ďalej v texte len ako „Zmluva“ v príslušnom gramatickom tvare). Vyššie uvedenú zmluvu o úvere žalovaný ako veriteľ uzavrel s dlžníkom pod obchodným menom J. L. N. P. C. L. ako fyzickou osobou - podnikateľom označeného identifikačným číslom 17263174. Z vyššie uvedeného je možné posudzovať vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Nie je preto možné aplikovať na zmluvu o úvere ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, keďže o spotrebiteľa v tomto prípade nejde. Zmluvy sa posudzujú podľa Obchodného zákonníka, nakoľko boli uzatvorené medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. „Spornú“ zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnom prípade je sporné, v súvislosti s predmetnou zmluvou o úvere prisúdiť žalobkyňi právny status spotrebiteľa, a teda súdom citované ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa sú neaplikovateľné. Žalobkyňou predložená Zmluva nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalobkyňa vstúpila do právneho vzťahu so žalovaným na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon podnikania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Žalovaný ďalej poukazuje, že žalobcove prehlásenie je v predmetnej zmluve vlastnoručne podpísané žalobkyňou. Žalovaný poukazuje, že žalobkyňa prehlásenie, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania vlastnoručne podpísala, pričom tento prejav vôle je na prednej strane zmluvy o úvere a prehlásenie dlžníka je zrozumiteľne, určito a jasne uvedený hneď vedľa podpisu dlžníka. Žalovaný poukazuje že disponuje vlastnoručne podpísaním prehlásením dlžníka, že finančné prostriedky sú poskytnuté na účel podnikania, a teda dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobkyňu a ten relevantnými dôkazmi nepreukázala spotrebiteľský charakter, ale len účelovo svojím vyjadrením tvrdí, že sa jedná o spotrebiteľa. Avšak takéto tvrdenia považuje za účelové a nedôvodné, ktoré nenachádzajú žiadnu oporu v zákonoch alebo dôkazných prostriedkoch, pričom žalovaný predložil dostatočný dôkazný prostriedok a to vlastnoručne podpísané prehlásenie žalobkyne. Žalovaný poukazuje na prostriedky procesného útoku, ktoré jasne preukázal a to prehlásenie žalobkyne, pričom žalobkyňa ako prostriedok procesného obrany žiadnym relevantným spôsobom nevyvrátila opak, pričom v tomto prípade je potrebné poukázať na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne

nepoprela, sa považujú za nesporné. Podľa Rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013 „Nedostatok vážnosti prejavu vôle je daný tým, že sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje a ak by aj existovala, tak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav. K takýmto prejavom vôle patria predovšetkým úkony urobené pri hre, zo žartu a podobne. Dôkazné bremeno, pokiaľ ide o nedostatok vážnosti prejavu vôle, zaťažuje toho, kto konal bez tohto predpokladu platnosti právneho úkonu.“ Žalobkyňa svoju vôľu uzavrieť úverovú zmluvu potvrdila svojim podpisom. Skutočnosť, že žalobkyňa dodatočne usúdila, že úverová zmluva je pre ňu subjektívne nevýhodná ešte nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Žalovaný poukazuje na ustanovenia § 149 a násl. CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany a koncentrácia konania. Žalovaný má za to, že nie je naplnená podmienky ustanovenia § 150 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Žalobkyňa vo svojom podaní nepreukázala účel poskytnutia peňažných prostriedkov (len účelovo tvrdil, že ich na účel podnikania nepoužila) ale žalovaný si dostatočne splnil dôkaznú povinnosť, nakoľko predložil prehlásenie dlžníka (žalobkyne), že finančne prostriedky použije na účel podnikania. Žalovaný poukazuje na zákonnú zásadu koncentrácie konania a zásadu hodnotenia dôkazov ako aj zásadu rovnosti účastníkov konania. Žalovaný sa zároveň domnieva, že ide o naplnenie čl. 5 CSP, teda o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Má za to, že nie je naplnená základná zásada CSP v zmysle čl. 8 CSP a to, „Strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.“ Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena vedie v prípade žalobcu k procesnej pasivite, ktorá je rovnako sankcionovaná stratou sporu. Poukazujeme v tomto prípade na Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/196/2009 ako aj rozsudok NS SR sp, zn. 5Obo/52/2010, ktorý konštatuje, že „Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech.“ Žalovaný zároveň poukazuje na to, že tvrdenia žalobkyne nie sú ničím podložené, a teda žalobkyňa spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy riadne neodôvodnila a nepodložila relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade spočíva práve na jej strane. V prípade ak žalobkyňa žiada podriaďiť zmluvu o úvere uzavretú za účelom podnikania pod znenia zákona o spotrebiteľských úveroch je jeho povinnosťou preukázať skutočnosti svedčiace v jeho prospech. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 7Cdo/353/2014, v ktorom sa uvádza: „V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva prospech existencia určitej skutočnosti.“ Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 4Obo/145/2007, podľa ktorého: „Odvolaním sa na ustanovenie § 79 ods. 1 O.s.p., uviedol, že v sporovom konaní je to žalobca, kto je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré opiera svoj návrh, pričom podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Splnenie dôkaznej povinnosti ešte neznamená unesenie dôkazného bremena, ak splnenie tejto povinnosti nevedie k preukázaniu jej tvrdení. Ak teda účastník konania, ktorý splnil povinnosť tvrdenia i povinnosť dôkaznú, navrhnutými i vykonanými dôkazmi nepreukázal nepochybne skutočnosti ním tvrdené, znáša procesnú zodpovednosť za nedokázanie tvrdených skutočností, to jest neunesenie tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu dôkazné bremeno má, určujú normy hmotného práva a v zásade ho má ten, v koho záujme je dokazovanie určitej skutočnosti. Procesný neúspech v spore postihuje v sporovom konaní toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy, alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Dôkazné bremeno postihuje vždy toho, kto niečo tvrdí.“ Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v konaní pod sp. zn.: II. ÚS/38/2015 - 17, podľa ktorého: „Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí. Ak účastník neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, vychádza súd pri zisťovaní skutkového stavu z dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, ako aj zo skutkových zistení založených na zhodnom tvrdení účastníkov.“ Je nesporné, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal podriadenie daného sporu pod režim zákona o spotrebiteľských úveroch. A nakoľko sa v danom prípade nejedná o spotrebiteľa nemožno aplikovať ustanovenia aby súd ex offio preskúmal predmetnú zmluvu. Žalobca je v predmetnom spore pasívny čo sa týka dôkazného bremena a kontradiktórnosti konania. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý a nie na aký účel žalobca finančné prostriedky naozaj použil. Žalovaný je povinný preukázať, na aký účel boli peňažné prostriedky poskytnuté. Nenesie, však, povinnosť preukazovať či naozaj klient použije prostriedky na daný účel. Je nemysliteľné aby spoločnosť POHOTOVOSTĚ kontrolovala, ak uzatvorila vyše 400 000 zmlúv o úvere každého klienta, na čo financie použije. Ten sa sám zaväzuje svojim podpisom, že prostriedky budú použité na poskytnutý

účel. Na základe uvedeného je nesporné, že žalobca finančné prostriedky použil na výkon podnikania, pričom podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Preto nemožno predmetný úver posudzovať v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Je potrebné tiež zdôrazniť, že dlžník podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpil do zmluvného vzťahu za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon podnikania a toto vyhlásenie potvrdil svojim podpisom. Spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. toto jeho vyhlásenie akceptovala, nijako ho neovplyvňovala a ani si ho nevynucovala. Ak by toto vyhlásenie napokon bolo nepravdivé, má spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. k dispozícii viacero právnych inštitútov na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (§ 49a Občianskeho zákonníka - dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu pre uvedenie do omylu; § 507 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov): ak má dlžník poskytnuté peňažné prostriedky podľa zmluvy použiť iba na určitý účel a dlžník ich použije na iný účel, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil bez zbytočného odkladu použité a nevrátené prostriedky s úrokmi)). Nakoľko žalobca nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Je potrebné tiež zdôrazniť, že žalobca podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpil do zmluvných vzťahov za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon podnikania a toto vyhlásenie potvrdil svojim podpisom. Žalovaný toto jeho vyhlásenie akceptoval. Táto skutočnosť je pritom jasne preukázaná Zmluvou o úvere. Záverom tejto časti treba uviesť, že žalovaný pri poskytovaní peňažných prostriedkov vychádza čo do účelu z vyhlásenia jednotlivých klientov. Oblasť predmetu podnikania žalobcu je charakterizovaná ako rýchle „pôžičky“, kde nie je žiaden čas na preukazovanie pravdivosti zmluvných vyhlásení klientov. Ak by tieto vyhlásenia napokon boli nepravdivé, má žalovaný k dispozícii viacero právnych inštitútov na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (§ 49a zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) - dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu pre uvedenie do omylu; § 507 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov): ak má dlžník poskytnuté peňažné prostriedky podľa zmluvy použiť iba na určitý účel a dlžník ich použije na iný účel, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil bez zbytočného odkladu použité a nevrátené prostriedky s úrokmi. V prípade postavenia žalovaného treba akcentovať aj jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobkyňou vstupoval. Argumentácia žalovaného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa, na ktorú zjavne „zabudla“ poukázať žalobkyňa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o.i. v Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, s. 468 - 469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o.i. v Eliáš, K. a kol.: Občiansky zákoník. Velký akademický komentář. 1. svazek. § 1 - 487. Praha, Linde 2008, s. 324; Selucká, M. Ochrana spotrebiteľa v súkromém právu. 1. vydání. Praha : C. H. Beck 2008, s. 54). Analogicky, ak žalobca v Zmluve o úvere uviedol a aj podpísal, že poskytované peňažné prostriedky sú na účel výkonu jeho povolania, treba chrániť dobrú vieru žalovaného a žalobcovi nepriznať právne postavenie spotrebiteľa. Rovnako posudzoval zmluvu aj Krajský súd v Žiline vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6CoE/122/2011, v ktorom zrušil rozhodnutie OS, ktorý zastavil exekúciu z dôvodu, že rozhodcovská zmluva bola v rozpore s normami spotrebiteľského práva, pričom rozhodcovský rozsudok posúdil súd prvého stupňa za rozhodnutie, ktoré priznáva nedovolené plnenie. Avšak KS ZA zrušil jeho rozhodnutie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vzhľadom na to, že OS dospel k záveru o postavení povinného ako spotrebiteľa na základe skutočnosti, ktoré nepreverenil ani neodôvodnil. Rovnako ako to je v tomto prípade. Žalobca sa domáha určenia absencií náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak ani jediným dôkazom nepoukázala prečo by sa mala zmluva za spotrebiteľskú považovať. Rovnaký názor zastal opäť Krajský súd v Žiline. Rozhodnutie, ktorým bol návrh zamietnutý je vedené pod sp. zn. 5C/159/2012 zo dňa 06.03.2013. Rozsudok Okresnému súdu potvrdil Krajský súd v Žiline, sp. zn. 7Co/208/2013 zo dňa 28.08.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.10.2013. S obdobným prípadom sa vysporiadal aj Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvého stupňa. Okresný súd Žiar nad Hronom rovnako posudzoval zmluvu o úvere, podpísanú za účelom povolania a vyhodnotil ju ako spotrebiteľskú vo svojom rozhodnutí vedenom pod sp. zn. 10C/122/2013-71 zo dňa 10.09.2014. Krajský súd Banská bystrica dňa 25.11.2015 Rozsudkom sp. zn. 14Co/1553/2014 jeho rozhodnutie zrušil, a odôvodnil to nasledovne: „odporca v konaní pred súdom prvého stupňa namietal spotrebiteľský

charakter zmluvy dôvodiac okrem iného aj tým, že na základe uzavretej zmluvy o úvere poskytol odporca navrhovateľke úver na účel povolania, čo vylučuje záver o tom, že by navrhovateľka s odporcom uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Hoci prvostupňový súd na túto okolnosť vypočul v konaní pred súdom navrhovateľku, žiadnym spôsobom sa s takto vykonaným dokazovaním v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal, pričom sa nezaoberal ani vznesenou námietkou odporcu v tomto smere.“ Na podporu našich tvrdení uvádza rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV, ktorý v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/22/2011 uvádza nasledovné :V prejednávanej veci pritom súd dospel k záveru, že v prípade žalobkyne v tomto prípade nejde o spotrebiteľku, predmetný právny vzťah nemožno hodnotiť ako vzťah spotrebiteľský. Išlo tu síce o zmluvu o úvere, avšak nie o úver spotrebiteľský. Ďalej súd uvádza nasledovné „K tomuto záveru súd dospel na základe vykonaného dokazovania, keď žalobkyňa celkom jednoznačne vstupovala do úverového vzťahu so žalovaným ako podnikateľka - živnostníčka, čo je zrejmé už len z obsahu samotnej zmluvy o úvere. Informácia o žalobkyňi ako podnikateľke totiž nevychádza z jedného zaškrtnutého políčka, ako sa to snaží žalobkyňa zavádzajúco podsunúť, ale z viacerých celkom jednoznačne vyplnených údajoch o žalobkyňi ako podnikateľke, vrátane jej IČO, označenie OÚ Trnava, kde je v živnostenskom registri zapísaná a obsah zmluvy o úvere nepripúšťa o tom, že žalobkyňa si úver zobrala ako podnikateľka absolútne žiadne pochybnosti. Preto je nenáležitá aj argumentácia žalobkyne, že v prípade pochybnosti treba daný vzťah považovať za spotrebiteľský. Nakoľko predmetný právny vzťah, ktorý vznikol medzi účastníkmi na základe zmluvy o úvere, nie je spotrebiteľským vzťahom, nemožno naň aplikovať žiadne z ustanovení Občianskeho zákonníka, Zákona o ochrane spotrebiteľa, Zákona o spotrebiteľských úveroch ani ustanovenie § 153 O.s.p.“ Súd posudzoval rovnako ako v prípade navrhovateľky zmluvu o úvere uzatvorenú za účelom podnikania, pri ktorej sa domáhal navrhovateľ jej spotrebiteľského charakteru. Môžeme dať do pozornosti aj rozhodnutie Okresného súdu v Bratislave IV, sp. zn. 4C/26/2011, ktoré obdobne rozhodovalo vo veci zmluvy o úvere s vyznačeným účelom podnikania. Návrh na začatie konania bol zamietnutý, a to s odôvodnením „Zmluva o úvere bola uzatvorená na základe Obchodného zákonníka, je absolútnym obchodnoprávnym vzťahom, a strany si medzi sebou dohodli, že všetky ich právneho vzťahu sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Vzhľadom na uvedené nie je možné považovať navrhovateľa za spotrebiteľa a uzatvorenú zmluvu za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, preto ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa v tomto prípade nie sú vôbec aplikovateľné.“ Medzi účastníkmi konania je sporné zachovanie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko žaloba bola podaná na súde v roku 31.12.2020, pričom rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 28.04.2015. Vzhľadom k uvedenému má za to, že žalobca zmeškal lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku do 60 dní odo dňa doručenia tak ako to vyplýva z obligatórnej podmienky zákona o rozhodcovskom konaní. Žalovaný má za to, že v predmetnom prípade sa jednalo o rozhodcovské konanie v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a nie zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Na základe uvedeného nemožno aplikovať ustanovenie § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa ktorého „Ak bol podaný návrh na začatie exekúcie, môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať za podmienok podľa osobitného predpisu) aj v exekúcii.“ Žalovaný opakovane poukazuje, že žalobkyňa uzavrela predmetnú zmluvu za účelom výkonu podnikania a teda nemožno aplikovať na predmetný vzťah ani ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, pretože rozhodcovský rozsudok bol vydaný v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ktorý jasne hovorí v ustanovení § 41, že „Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.“ Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku môže v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní podať účastník rozhodcovského konania, len ak Tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak a) účastník rozhodcovského konania preukáže, že 1. nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo že takáto dohoda nebola uzavretá, podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, 2. nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní alebo že mu nebolo umožnené sa zúčastniť na rozhodcovskom konaní, 3. rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva, alebo ktorý nie je v medziach rozhodcovskej

doložky, alebo že rozsudok prekračuje dosah dohovoru o rozhodcovi alebo dosah rozhodcovskej doložky; ak ale môžu byť časti rozhodcovského rozsudku vo veciach podrobených rozhodcovskému konaniu oddelené od častí rozsudku pojednávajúcich o veciach, ktoré nie sú mu podrobené, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, 4. rozhodcovský súd nebol ustanovený, rozhodcovské konanie neprebiehalo spôsobom dohodnutým účastníkmi rozhodcovského konania alebo že sa táto dohoda neuzavrela, ak ustanovenie rozhodcovského súdu alebo priebeh rozhodcovského konania bol v rozpore s ustanoveniami tohto zákona, ak tieto skutočnosti mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej alebo b) súd zistí, že sú dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka podľa § 50 ods. 2 tohto zákona. # účastník rozhodcovského konania tak musí stihnúť urobiť do uplynutia zákonnej 60 dňovej prekluzívnej lehoty uvedenej v § 41 vyššie citovaného zákona. Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku. Na to, aby žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku vyvolala zmysľané následky, musí dôjsť ku kumulatívne splneniu oboch vyššie uvedených zákonom stanovených požiadaviek. V prípade ak absentuje čo len jedna z nich, účinok zmysľaný žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku nenastane. Na základe uvedeného žalobca zmeškal lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. A vyjadrovať sa k ďalším skutočnostiam ako neplatnej rozhodcovskej zmluve ako i k ďalším skutočnostiam považuje žalovaný za nadbytočné. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby súd po vykonanom dokazovaní žalobu žalobkyne ako nedôvodnú v plnom rozsahu zamietol a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania žalovanému.

3. Žalobkyňa tvrdila, že má za to, že i týmto dôkazom je preukázaná ňou tvrdená skutočnosť, že pôžička vo výške 2.000,- eur, poskytnutá jej zo strany žalovaného, a to na základe Zmluvy o úvere č. 702702514 zo dňa 23. 04. 2014, nebola uzavieraná v súvislosti s jej podnikateľskou činnosťou a tieto finančné prostriedky neboli ani len s častí spotrebované v súvislosti s výkonom podnikateľskej činnosti. Je zrejmé, že celá suma bola spotrebovaná výlučne pre osobnú potrebu - zabezpečenie základných životných potrieb mojich a môjho manžela. Zastáva názor, že žalovaný v dôsledku uplatňovania svojich praktík pri poskytovaní úverov, tak jej ale aj iným spotrebiteľom, ktorí sú držiteľmi živnostenského oprávnenia resp. iného oprávnenia na samostatne zárobkovú činnosť, tieto úvery vybavuje spôsobom, že im predkladá zmluvy o úvere pre živnostníkov a to aj v prípadoch, keď žiadajú spotrebiteľský úver, čím im následne znemožňuje dosiahnuť ochranu spotrebiteľov pri spotrebiteľských úveroch. Ide o nekalú obchodnú praktiku, konanie v rozpore s dobrými mravmi a konanie bez odbornej starostlivosti s tým, že ide o mimoriadne závažnú nekalú činnosť, pretože pri formalistickom prístupe sa na spotrebiteľa nevzťahujú ochranné prvky, ktoré majú význam pri odstúpení od zmluvy, predčasnom splatení úveru, pri porovnávaní podobných úverov na trhu, obmedzenie používania zmeniek, obmedzenú odplatu za úver, povinný formulár pred uzavretím zmluvy, povinný údaj o celkových nákladoch RPMN na ktorých trvá Európska únia a ďalšie ochranné mechanizmy, ktoré v prevažnej miere boli transponované na základe smernice RADY z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru. Taktiež je toho názoru, že žalovaný nekonal v rámci procesu uzatvárania predmetnej zmluvy o úvere v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti. Žalovanému prináleží zákonná povinnosť preveriť si skutočnosti, ako sú povolenie, podnikanie spotrebiteľa a súvis jeho povolania, podnikania s uzavretím zmluvy, ktoré sú nepochybne dôležitými skutočnosťami na rozhodnutie o tom, či daný úver spadá pod režim zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. Občianskeho zákonníka alebo pod režim Obchodného zákonníka, ktorého úprava je pre spotrebiteľa oveľa nepriaznivejšia ako ochrana poskytnutá zákonom o spotrebiteľských úveroch a Občianskym zákonníkom. Ak by žalovaný postupoval pri uzatváraní zmluvy o úvere s odbornou starostlivosťou, vyhodnotením vyššie citovaných skutočností by musel prijať jednoznačný záver, že v jej prípade ide o spotrebiteľský vzťah, a teda je nutné podriať zmluvu o úvere právnomu režimu zákona o spotrebiteľských úveroch. Pričom pri postupe v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch veriteľovi je uložená povinnosť v § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť splácať úver - s prihliadnutím na dobu, výšku úveru, príjem spotrebiteľa a účel poskytnutého úveru. S poukazom i na vyššie uvedené na podanej žalobe v celom rozsahu trvala a navrhla, aby súd po vykonaní dokazovania rozhodol v zmysle jej žalobného návrhu.

4. Svedok L. L. písomne súdu uviedol, že tieto peniaze spoločne použili na úhradu inkás za bývanie, kupovali si z nich potraviny a podobné základné potreby nevyhnutné pre bežný život. V tejto dobe mali určité finančné ťažkosti, čím trpia aj dodnes. S určitosťou vie uviesť, že tieto peniaze boli použité na chod ich domácnosti a ani cent z nich nepoužila žalobkyňa na podnikateľskú činnosť, neuhradila z nich nič čo sa týkalo jej podnikania.

5. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 01.03. 2022 uviedol, že žalobkyňa si nepamätá, že by jej bol doručený rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Zároveň po oboznámení sa s jednotlivými listinami zaslanými žalovaným poukázal na tú skutočnosť, že v danom prípade rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý je predmetom tohto sporu bol vydaný na základe zmenky, pričom je toho názoru, že táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že zo strany žalovaného došlo k zneužitiu tohto inštitútu a to za účelom obídienia jednotlivých ustanovení tak Občianskeho zákonníka, Zákona o ochrane spotrebiteľov ale aj Zákona o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti so zmenkou má zato, že zo strany konajúceho súdu by tento právny vzťah založený zmenkou by mal byť považovaný za absolútne neplatný a aj z tohto dôvodu by súd mal vyhovieť podanej žalobe. Chce poukázať na upovedomenie o začatí exekúcie vydaného súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, sp.zn. Ex/42593/15 v zmysle poučenia ktorého je povinný, ktorý je spotrebiteľom, môže podať v lehote na podanie námietok proti exekúcii žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa osobitného predpisu. V súvislosti s týmto je toho názoru, že v lehote podania námietok bola podaná predmetná žaloba na súd. Vzhľadom na rozhodovaciu prax súdov, keď súdy v obdobných veciach považujú zmenky za absolútne neplatný právny úkon. Absolútnu neplatnosť právneho úkonu možno napadnúť bez časového ohraničenia.

6. Podľa § 41 z.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

7. Zo spisu Stáleho rozhodcovského súdu, so sídlom Karloveské rameno 6, 841 04 Bratislava, zriadený záujmovým združením právnických osôb Združenie arbitráže a mediácie, so sídlom Karloveské rameno 6, 841 04 Bratislava, IČO: 45745595 súd zistil, že rozsudok sp.zn. SR 00352/15 zo dňa 28.04. 2015, právoplatný dňa 08.06. 2015, bol doručený žalobkyňi dňa 13.05. 2015 (fotokópia doručenky na čl. 90).

8. Žalobkyňa žalobu na súd podala 31.12. 2020, teda po lehote (prekluzívnej), ktorá je uvedená v tomto zákonom ustanovení. Žalobkyňa nemá v konaní postavenie spotrebiteľa, nevzťahujú sa na ňu ustanovenia na ochranu spotrebiteľov. V predmetnom prípade sa jednalo o rozhodcovské konanie v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a nie zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Na základe uvedeného nemožno aplikovať ustanovenie § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa ktorého „Ak bol podaný návrh na začatie exekúcie, môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať za podmienok podľa osobitného predpisu aj v exekúcii.“

9. Súd poukazuje na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.2.2017, sp. zn. 14Co/975/2015, ktorý rozsudok okresného súdu potvrdil. Vo svojom odôvodnení konštatoval, že „Odvolačný súd poukazuje na to, že neobstojí tvrdenie žalobkyne uvádzané v odvolaní, kde poukazuje na prenesenie dôkaznej povinnosti na žalovaného s tým, že práve žalovaný mal preukázať, že poskytnutý úver bol poskytnutý na výkon zamestnania. Súd prvej inštancie správne v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že dôkazné bremeno zaťažovalo žalobkyňu v situácií, ak predložená kópia zmluvy o úvere obsahovala v písomnej forme zachytené prehlásenie ňou osobitne podpísané, že finančné prostriedky jej boli poskytnuté na výkon zamestnania.“ Žalobkyňa v zmluve o úvere výslovne prehlásila a svoje vyhlásenie potvrdila osobitne svojím podpisom, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. V zmluve o úvere a všeobecných podmienkach poskytnutia úveru žalobkyňa vyhlásila, že sa oboznámila a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru). Nakoľko žalobkyňa nemienila použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Navyiac, vzájomný právny vzťah účastníkov konania je obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste. Podľa judikatúry ESD dokonca nie je spotrebiteľom ani podnikateľ konajúci mimo rámca svojho podnikania (Rozhodnutie ESD zo dňa 14.03.1991, vo veci 361/89 (Di Pinto)). Úver si dlžník vzal za účelom podnikania, čím bol vyňatý spod pozitívneho vymedzenia pojmu spotrebiteľ. O spotrebiteľa ide jedine v tom prípade, ak si vzal úver na osobnú potrebu, a teda nie na účely podnikania či povolania. Z predmetnej definície spotrebiteľa jasne vyplýva, že z hľadiska určenia

jeho statusu je rozhodujúce, na aký účel bol spotrebiteľský úver poskytnutý, a teda nie na aký účel boli poskytnuté peňažné prostriedky dlžníkom následne použité. Ak bol teda úver výlučne na základe vyhlásenia dlžníka poskytnutý na účel podnikania, nepôjde o spotrebiteľský úver.

10. Z tohto podstatného dôvodu (z dôvodu nedodržania zákonnej lehoty) súd musel žalobu zamietnuť, bez toho, aby vykonal dokazovanie na ďalšie tvrdenia žalobkyne.

11. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1/ CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný mal vo veci plný úspech, súd mu teda priznal plnú náhradu trov konania.

12. Podľa § 262 ods. 2/ CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd 1. inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresnom súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 C. s. p. podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z. z. - Exekučného poriadku).